

LINN FERNSTRÖM

MÅLNINGAR OCH SKULPTURER

LINN FERNSTRÖM

MÅLNINGAR OCH SKULPTURER

LARS BOHMAN GALLERY

Linn Fernström

Det första jag lite oväntat kommer att tänka på när jag ser Linn Fernströms målningar är min barndoms tapet. I mitt rum utspelade sig gåtfulla scenerier – stiliserade figurer delvis stingande starkt färglagda, andra endast med skarpa streck antydda och trots att de alla höll på med sitt hörde de otvetydigt samman. Något dolt i tapetens bleka grundfärg tycktes binda dem till varandra. Eller vad var det som steg ut ur dem utan ord? Jag minns att det lockade och skrämde mig att de kunde cykla, kasta boll, gå ut med hunden, bära en resväska utan att de verkade medvetna om varandras göromål och ändå var det just detta att de levde så nära varandra som förutsatte deras tillvaro. Där fanns ett tyst men närvarande samspel och det är nog därför jag minns dem när jag betraktar Fernströms betydligt mer sinnrika och gripande målningar.

Genom mångfalden syns ödsligheten, tänker jag när jag ser Linn Fernströms verk där den vuxna kvinnan delar duk med det lilla barnet, med apa och lejon, med ranka blomster och imponerande vilddjur. Utan varandra hade ensamheten som förenar dem kunnat glida förbi på tyst kattfot. Det skönt vackra och det mörkt hotande ryms i varje gestalt så som människan i sina händer bär myntet vars ena sida är känsligheten och den andra sårbarheten.

Kvinnan med en blick som både sjunker undan in i sitt och skådar in och genom betraktaren, apan med sitt ansiktes vidöppna mimik – är de egentligen inte en och samma varelse? Den lille elefantens trevande hunger efter skydd, lejonet som likt en upptornande skugga vakar eller hotar där bakom tunna blomstjälkar som när som helst ser ut att kunna förvandlas till fjärilar. Växtligheten i Fernströms målningar är likt ett fallande regn som kan smeka men också perforera, söndra och hon balanserar stilsäkert ömt och ont. Ingenting är hugget i sten. Stenen kan öppna sig med en spricka och förvandlas till ett gap. Dessa hisnande kast mellan skönsång och svartsyn går i Fernströms målningar (och skulpturer) som en melodi som blixtnabbt kan gå från moll mot dur. Var är vi på väg? In i den starka röda färgen eller in i det både råare och mer bräckliga gråvita?

Gäckande är ett ord som följer mig genom Fernströms verk men inte i meningen lättsamt spefull utan snarare som uttryck för den ogripbara oron som är både flyktigt svårfångad och kompakt tung.

Flödet av figurer och färger i Fernströms målningar blir ekon av något som funnits. Ett minerat område, ofta bländande och lätt att gå vilse i. Denna värld huserar sprickor i marken och jag tänker på Ekelöfs ord om bristen. Bristen som upphov till skapandet.

Liksom figurerna på min barndoms tapet aldrig kolliderade utan kunde sväva i egna tankar och ändå hela tiden känna hur nära eller långt ifrån varandra de var är Fernström mycket medveten om att gränser mellan dröm och vaka, mellan fast och flyktig materia inte är fasta och färdiga. Kronologin är sin egen, den bygger på minnens liksom tankars bärighet och ständiga återkomster. Kombinationerna av intensiv färg och gråsvart teckning säger att då och nu kan spela fritt, byta plats, vara likvärdiga. Fernströms pensel ser ut att ha doppats i sömnens bildvärld, dessa lysande kulörer finns bara på två ställen – i drömmen och i barndomen.

Det uppstår en sträcka inåt i dukarnas motiv i och med att de distinkt målade gestalterna har ett annat tempo än de gråsvarta vars hastighet är betydligt snabbare än till exempel ett rött klädestyg eller två blå fågelvingar. Trots de häftiga vingslagen är fågelns rörelse mer stilla än apan som tankfull sitter där bakom. Linn Fernströms djupseende talar om tid, om avstånd och närvaron av saknad.

Barnet som med tröjan uppdragen blottar sin mjuka kropp och därför är så lätt att skada. Apornas uppsträckta armar som både går till anfall och ger upp. Fåglarna på väg att lyfta bär släktskap med blomkronorna, som om de alla kommit ur samma vinddrag. Kropp och skugga, nuet och minnet, tätt samman.

I en kvinnas blick, som tycks upplösas i fjärran, finns en taggig rastlöshet medan ett dovt grått och kraftfullt vilddjur växer fram bakom henne, som från en annan del av världen.

Fernströms verk är prosalyriska ögonblick, de visar hur jämbördigt intensiva sinnesrörelser är med det fysiskt påtagliga.

Påtagliga i bokstavlig mening är förstås konstnärens skulpturer men grupperna av barn, fågel, fyrfota djur har också en varsamhetens närvarande tyngd och en än mer märkbar utsatthet. Skulpturerna är mycket ömsint gjorda, som om Fernström försiktigt klivit omkring i natur som tidigare varit dold och oupptäckt. Figurerna är i huvudsak vända in mot varandra som om de är upptagna av att tala ett eget språk som kanske inte ens innehåller hörbara läten. Några av dem tycks vila i en dagdröm eller i bön, men de drar sig inte undan och sluter sig utan är oförställt öppna. Där finns en skyddslöshet som märkligt nog gör dem lugna, rentav självsäkra.

Linn Fernströms bonader och väsen är en öppning in i och en länk till den första tiden, den som kallas barndom. En tid som förstås aldrig riktigt tystnar, den bara omslingras av och göms i annan växtlighet än den som lärde en att stava sig in i livet.

Eva Runefelt

Linn Fernström

When I look at Linn Fernström’s pictures, the first thing that enters my mind, somewhat unexpectedly, is the wallpaper of my childhood. Mysterious scenes played out in my room: stylized figures, some strikingly colored, others indicated only by sharp lines. And, though each is doing its own thing, they all unmistakably belong together. Something concealed in the pale background color of the wallpaper seemed to bind them together. And what was it that wordlessly emerged from them? I remember that I was at once fascinated and frightened that individual figures could ride a bicycle, throw a ball, walk the dog, carry a suitcase, while seeming to be completely unaware of what the others were up to. And yet the key thing was exactly this: their mutual proximity was the precondition of their existence. There was a silent, yet essential interplay among them, and that is probably why I remember them when I observe Fernström’s considerably more intricate and poignant paintings.

The bleakness is apparent through the diversity. That is what I think when I look at Linn Fernström’s work, where the grown woman shares the canvas with the little child, with monkey and lion, with tall, slender flowers and imposing wild animals. Without each other, the emptiness that unites them might have slipped away on cat’s feet. Each figure contains both the exquisitely beautiful and the darkly threatening, just as man holds in his hands the coin whose one side is sensitivity and the other vulnerability.

The woman with a gaze that both retreats into herself and looks into and through the observer, the monkey whose face is full of mimicry: – are they not, after all, one and the same being? The little elephant’s tentative search for shelter; the lion looming like a shadow, protective or perhaps threatening, behind delicate flower stalks that look as if they could become butterflies at any moment. The vegetation in Fernström’s paintings is like rain that can caress but also perforate or slice, and with a sure sense of style she balances tenderness and pain. Nothing is carved in stone. A crack can appear in the stone and open up into a chasm. These dizzying swings between songs of joy and shouts of doom permeate Fernström’s paintings (and sculptures) like a melody that can shift from major to minor key in a flash. Where are we heading? Into the robust red color or into the both coarser and more fragile greyish white?

“Elusive” is a word that stays with me as I survey Fernström’s works, not in the sense of lighthearted mocking but as an expression of an anxiety that, while fleeting and intangible, is also dense and heavy.

The figures and colors that flow through Fernström’s paintings become echoes of something that has been. A minefield, often dazzling and easy to get lost in. In this world there are cracks in the ground, and I think of Ekelöf’s words on scarcity: scarcity as the origin of creativity

Just as the figures on the wallpaper of my childhood could float in their solitary thoughts without ever colliding and yet at the same time sensed their proximity to each other, so Fernström is very aware that the boundaries between dreaming and waking, between a solid and a volatile state, are not settled and fixed. The chronology possesses its own logic; it is built upon the tenacity and ceaseless renewal of memories and thoughts. The combination of intense color and greyish-black drawing announces that then and now can play freely, can be interchangeable equals. Fernström’s brush looks as if it has been immersed in the imagery of sleep; its luminous hues exist in only two realms: in dreams and in childhood.

The distinctly painted figures operate at a different tempo than the greyish black figures, which are considerably faster than, say, a piece of clothing in red fabric or two blue wings

of a bird. This disparity of speed opens a passage into the motif. Despite the vigorous strokes of the wings, the bird with its rapid motions is more tranquil than the pensive monkey seated in the background. The deep perspective of Linn Fernström's pictures speaks of time, of distance and presence of loss.

The child with the sweater pulled up over the stomach is exposing a soft body that is so easy to hurt. The raised arms of the monkeys both attack and surrender. The birds that are about to take flight manifest an affinity with the corollas, as if they all came from the same gust of wind. Body and shadow, present and memory, close together.

In a women's gaze, which seems to dissolve in the distance, there is a prickly restlessness while a somber and mighty beast swells behind her, as if from an alien domain.

Fernström's works are moments of lyrical prose; they demonstrate how intense emotion and palpable physicality can be equivalent to each other.

The artist's sculptures are of course palpable in a literal sense, but the groups of children, the birds, the four-footed animals also have the heavy presence of vigilance and an ever more perceptible vulnerability. The sculptures are very tenderly made, as if Fernström tread cautiously in a natural landscape that until then had been hidden, undiscovered. The figures are primarily turned inward facing each other as if they are busy speaking a language of their own that may not even contain any audible sounds. Some of them seem to rest in a daydream or in prayer, but instead of withdrawing into themselves they are open, unaffected. There is a vulnerability that, strangely enough, makes them calm, even self-assured.

Linn Fernström's outer world and inner spirit are an opening into and a link to the first period of life, the one called childhood. A time that, of course, is never really silent; it is only wrapped around and concealed by other vegetation than the one that taught us to spell our way in to life.

Eva Runefelt

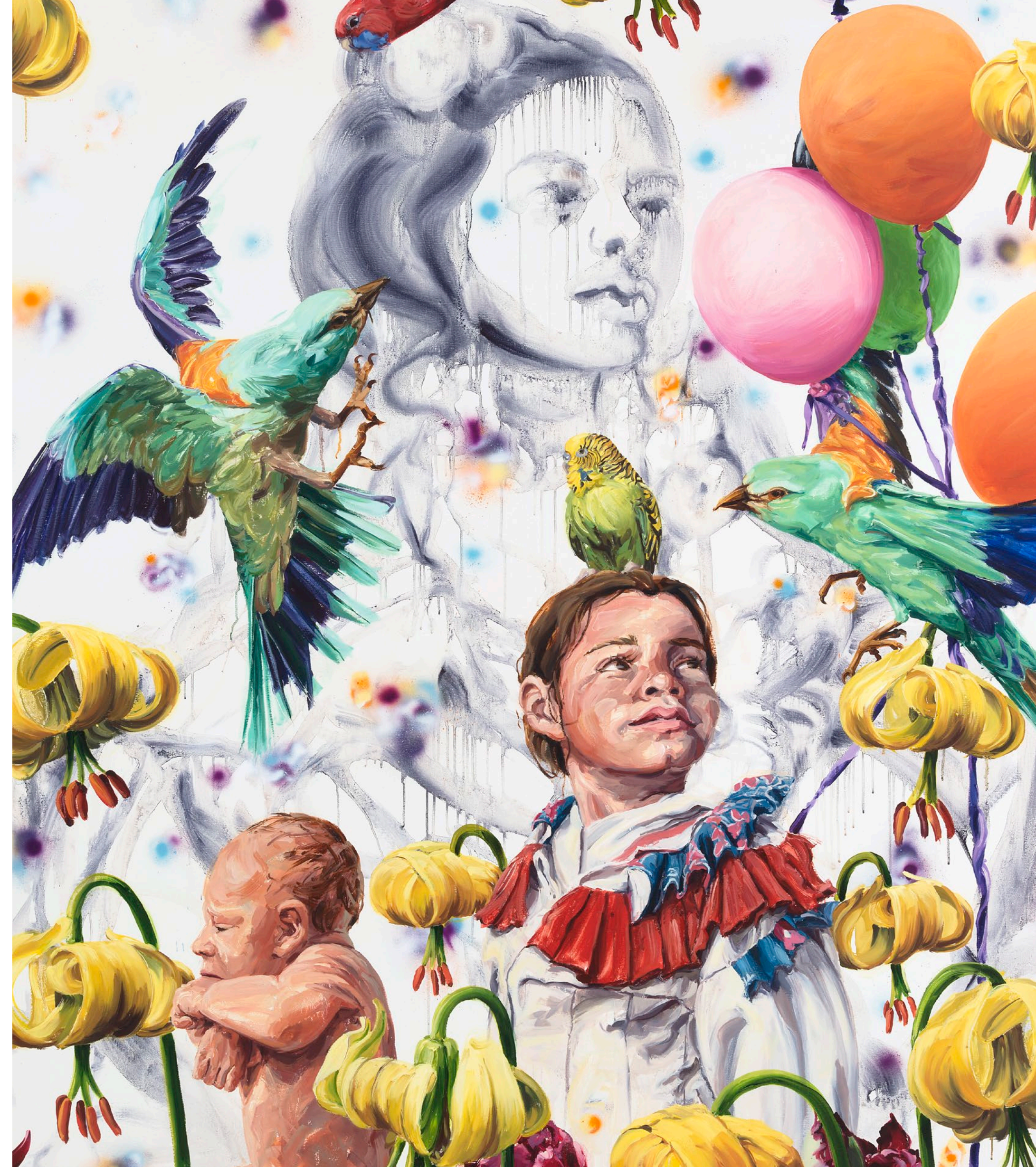

JAG TROR PÅ DEN ENSAMMA MÄNNISKAN

Jag tror på den ensamma människan
på henne som vandrar ensam
som inte hundlikt löper till sin vittring,
som inte varglikt flyr för människovittring:
På en gång människa och anti-människa.

Hur nå gemenskap?
Fly den övre och yttre vägen:
Det som är boskap i andra är boskap också i dig.
Gå den undre och inre vägen:
Det som är botten i dig är botten också i andra.
Svårt att vänja sig vid sig själv.
Svårt att vänja sig av med sig själv.

Den som gör det skall ändå aldrig bli övergiven.
Den som gör det skall ändå alltid förbli solidarisk.
Det opraktiska är det enda praktiska
i längden.

Gunnar Ekelöf

I BELIEVE IN THE SOLITARY ONE

I believe in the solitary one
In he who walks alone
Who doesn't follow a scent like a dog,
Who doesn't flee man's scent like a wolf:
At once man and anti-man.

How to reach community?
Flee the upper, outer road:
What is the herd in others is the herd in you as well.
Take the lower, inner road:
What is the bottom in you is the bottom in others as well.
Hard to get used to oneself.
Hard to get away from oneself.

He who does that will never be abandoned.
He who does that will always be in harmony.
Only the impractical is practical
In the long run.

Gunnar Ekelöf

STÖR MIG

Konst ska inte ha någon annans ord. Den ska ha ens egna.

Första gången jag ser ett verk av Linn har jag inga egna ord. Det blir tyst. Jag håller bara andan. Väntar på att något ska hända. Ibland drar sig musklerna ihop i magen och en känsla flimrar igenom. En som är svår att få tag i. Från en barndom. Från en dröm. Från Sverige.

Hon gör mig upprörd. Som om allt det jag tror jag vet och förstår och har kommit fram till inte kan användas längre. Hon kommer åt mig. Ibland orkar jag inte med det. Det är som när någon sjunger. Man förstår inte varifrån det vackra kommer, eller varför man gråter.

Var bor de där fåglarna?

Varifrån kom aporna?

Vems barn är det hon håller?

När bär hon de där klänningarna?

De bor i Linn.

De är en dröm och ett medvetande och de flyter omkring bland allt det som blixtrar inne i huvudet. De luktar starkast när de är nya och de smakar något för den som vågar slicka på dem. Men de låter inget. De är tysta.

Jag har träffat henne fyra gånger. Hon ser ut som alla andra. Fast lite vackrare. Hon har en spetsig tand som syns när hon pratar. Det låter varmt. Hon är en skräckfilm och ett paradiset och ett plötsligt högt, oväntat skratt. Om hon levt förr hade någon velat bränna henne.

Det är så mycket jag vill fråga om som jag inte vågar. Måste konstnärer lida? Eller är det härligt? Jag tror att det är lite härligt. Att få bestämma. Från hennes huvud, bakom hennes ögon, genom hennes hand ut på det vita. Eller så är det hemskt. Tänk om det vita tar slut där fågeln precis har börjat. Små utbrott av mod är vad det är. En dans över hela väggen som lämnar färg.

Sen undrar jag: måste konstnären älska alla sina verk lika mycket och finns det svart-sjuka mellan dem när det är släckt inne i ateljén och ingen är där? Finns det några som ingen annan får se, som hon låser in åt sig själv? Och hur många fåglar har hon i sig, och kommer det något annat sen? Jag blir girig. Jag vill veta. Jag vill ha kontroll och framförhållning och insikt. Men det går inte. För det är som med drömmarna som med Linns utbrott på väggen.

De återkommer varje natt, när jag bara ligger där, helt hjälplös, och åker runt. De är sagor men ingen början och inget slut och ingen som helst ordning. De är små avsnitt. Med något härligt och något äckligt i varje.

Som en vaken dag när livet känns.

Jenny Nordberg

MOVE ME

Art shouldn't have someone else's words. It should have your own.

The first time I see a work by Linn, I don't have any words of my own. There is only silence. I hold my breath, and I wait for something to happen. The muscles in my stomach will contract. A feeling will flicker through. One that's hard to catch.

From a childhood. From a dream. From Sweden.

She disturbs me. It's as if all that I believe and know and understand and have figured out is rendered useless. She gets to me. It's hard to take. It's like when someone sings. You don't really understand where that beauty comes from. Or why it makes you cry.

Where do those birds live?

Where do the monkeys come from?

Whose child is she holding?

When does she wear those dresses?

They live in Linn.

They're a dream and a consciousness and they float around in all that fires off inside your head. Their smell is most pronounced when they are new and they taste of something for those who dare to lick. But they don't make any sound. They, too, are silent.

I have met her on four occasions. She looks like everyone else. A bit more beautiful. She has one sharp, pointy tooth and you'll see it when she speaks. She sounds warm. She is at the same time a horror film, a paradise and a sudden, unexpected laughter. If she lived in another time someone would have wanted to burn her at the stake.

There is so much I want to ask. But I don't dare.

Must artists suffer? Or is it just lovely to be one? I think it must be a little bit wonderful. To be the decider. From inside her head, from behind her eyes, out through her hand, onto that white. Or perhaps it's quite awful. What if there is no more white where the bird has just begun? They are all bursts of courage.

A dance across the wall, leaving that color behind.

Then I wonder: Must the artist love all her work equally, or can there be jealousy at night, when the studio is dark and no one is around? Are there pieces no one is allowed to see; ones that she will lock up and keep to herself? And how many birds does she have in her; does something else come after that? I get greedy. I want to know. To be precise, I want to be in control and I want to know ahead of time and I want insight.

But it doesn't work like that.

Because Linn's outbursts on the wall operate like the dreams.

They come back every night, when I'm just lying there; helpless and turning. They are tales, without a beginning and without an end, and without order. They are small parts and they are clues. Each has something beautiful and something horrid.

Just when you're awake. On a day when life gets to you.

Jenny Nordberg

LINN FERNSTRÖM

CV

Born in 1974 in Örebro, Sweden. Lives and works in New York and Stockholm.

EDUCATION

1995–2000
The Royal University College of Fine Arts, Stockholm, Sweden
1993–95
Konstskolan Idun Lovén, Stockholm, Sweden

SELECTED SOLO EXHIBITIONS

2013
Eskilstuna Konstmuseum, Eskilstuna Sweden
2012
Grafikens Hus, Mariefred, Sweden
Galerie Forsblom, Helsinki, Finland
2010
Lars Bohman Gallery (Showroom), Stockholm, Sweden
Arnstedt, Östra Karup, Sweden
2008
Lars Bohman Gallery, Stockholm, Sweden
2007
Arnstedt Östra Karup, Båstad, Sweden
2006
Samling Saltarvet, Fiskebäckskil, Sweden
2005
Galleri Lars Bohman, Stockholm, Sweden
2004
Arnstedt & Kullgren, Östra Karup, Sweden
Passagen, Linköping, Sweden
Örebro Konsthall, Örebro, Sweden
2003
KONST! Svezia ExtraOrdinaria, Maniero Associazione Culturali, Rome, Italy
Galleri Lars Bohman, Stockholm, Sweden
2001
Galleri Lars Bohman, Stockholm, Sweden
2000
Arnstedt & Kullgren, Östra Karup, Sweden
1999
Galleri Mejan, Stockholm, Sweden

SELECTED GROUP EXHIBITIONS

2012
Lars Bohman Gallery, Stockholm, Sweden
2011
Galerie Proarta, Zürich, Switzerland
Art Cologne, Cologne, Germany
2010
Arnstedt, Östra Karup, Sweden
2009
Ei saa peittää - Får ej övertäckas, Eskilstuna Konstmuseum, Eskilstuna, Sweden

Samtidigt, Borås Konstmuseum, Borås, Sweden
Arnstedt Östra Karup, Båstad, Sweden
2008
Every Body Counts, Vestfossen Kunstlaboratorium, Vestfossen, Norway
Arnstedt Östra Karup, Båstad, Sweden
2007
Konstakademien / Royal Academy of Art, Stockholm, Stockholm, Sweden
2006
Beckers konstnärsstipendium 20 år, Färgfabriken, Stockholm, Sweden
20 år! Stipendiater Maria Bonnier Dahlins Stiftelse 1985-2005, Bonniers Konsthall, Stockholm, Sweden
Arnstedt & Kullgren, Östra Karup, Sweden
2005
Arnstedt & Kullgren, Östra Karup, Sweden
2003
Absolut Generations, Palazzo Zenobio, Venice, Italy
Arnstedt & Kullgren, Östra Karup, Sweden
Väsby Konsthall, Stockholm, Sweden
2002
Arnstedt & Kullgren, Östra Karup, Sweden
Karby gård, Täby, Sweden
Yunnan Art Institute, Kunming, China
Nordica, Kunming, China
2001
Vem är rädd för rött blått och gult, Liljevalchs Konsthall, Stockholm, Sweden
The Carnegie Art Award for Nordic Painting: Copenhagen, Oslo, London, Helsinki, Stockholm, Reykjavik
2000
Arnstedt & Kullgren, Östra Karup, Sweden
Konstråmmandet, Örebro, Sweden
1999
Hjorring Kunstmuseum, Denmark

COLLECTIONS

Linköpings Konstmuseum, Sweden
Örebro Läns Museum, Örebro, Sweden
Örebro Läns Landsting, Örebro, Sweden
Absolut Art Collection, Sweden
The Bonnier Collection, Sweden
Borås Konstmuseum, Sweden
The National Public Art Council of Sweden
Moderna Museet, Stockholm, Sweden
Malmö Konstmuseum, Malmö, Sweden
Eskilstuna Konst,useum, Eskilstuna Sweden

COMMISSIONED WORK

The National Public Art Council, Karlskrona, Sweden
Blekinge Tekniska Högskola, Karlskrona, Sweden

AWARDS / GRANTS

2012
Sundbyholm stiftelsens stipendium
2000
Konstnärsnämndens arbetsstipendium
Beckers konstnärsstipendium
Stiftelsen Anna-Lisa Tomson till minne
Hötorgets konstförening
Avgångsstipendium från Kungliga Konsthögskolan
Helge Axelsson Johnsson
1999
Maria Bonnier Dahlins stiftelse för unga konstnärer, Stockholm, Sweden
Adolf Lindgrens stiftelse
Helge Axelsson Johnsson
1998
Wilhelm Smiths fond
Gålöstiftelsen
1997
Fredrika Bremerstipendiet
Utbildningsstipendium, "Till Hjalmar Bergmans Minne"
1996
Sundsvall Art and Antique Fair

BOOKS AND CATALOGUES

2012
Linn Fernström, Katarina Wadstein MacLeod, Grafikens hus
2011
Passioner och bestyr – svensk konst på 2000-talet, SAK (yearbook)
2010
Linn Fernström Tvåstigsvandrar i solsystem, Arnstedt Katalog 40, Sinziana Ravini, Statens Konstråd
2008
Målningar 2006-2008, Dan Wolgers, Lars Bohman Gallery
2007
Nymålat, Jubileumsutställning med tio
Hötorgsstipendiater
2006
1985–2005, Tjugo år Maria Bonnier Dahlins stiftelse
2005
Linn Fernström, Mårten Castenfors and Dan Wolgers, Galleri Lars Bohman
2004
Svensk konst nu 85 konstnären födda efter 1960, Sophie Allgårdh, Estelle af Malmborg, SAK, Wahlström & Widström
2003
Absolute Generations, Paul Ardenne, Linn Fernström versus Dan - "Love You to Death", V&S AB/ The Absolute Company
2001
Sveriges konst 1900-talet del 3, 1970-2000, Mårten Castenfors, SAK
Dom kallar oss tecknare, Marie-Louise Ekman, Kungl. Konsthögskolan, Konstnärligt Utvecklingsarbete
Carnegie Art Award 2001

PAINTINGS		SCULPTURES	
All paintings are oil on canvas		All sculptures are bronze	
7	Blomsterutväxter ur hjärtbitare/ Flowers Protruding from an Eater of Hearts 155×29,5 cm, 61×51 inches	35	Dopet/ The Baptism 31×33×30 cm, 12×13×11,5 inches
8	Välsignelse/ Blessing 155×129,5 cm, 61×51 inches	37	Pojke med huvud/ Boy with Head 35×39×36 cm, 13,5×15×14 inches
9	Ängeln/ The Angel 155×129,5 cm, 61×51 inches	39	Pojken och fåglarna/ Boy and Birds 38×39×22 cm, 14,8×15,2×8,5 inches
10–11	Ghost Feet/ Ghost Feet 170×300 cm, 67×118 inches	40–41	Ur kärleksakt/ From Lovemaking 32×35×20 cm, 12,5×13,5×8 inches
13	Flygförsök/ Attempting to fly 211×300 cm, 83×118 inches	42	Omhålla huvud/ Embrace Head 22×22×22 cm, 8,5×8,5×8,5 inches
14	Vandrande kropp-ihop-hållare/ Wandering Body-Binder 211×300 cm, 83×118 inches		
17	Aplek/ Monkey Games 155×201 cm, 61×79 inches		
19	Prata bubbla/ Talk Bubble 190,5×241,5 cm, 75×95 inches		
20–21	Stora röda vid dop/ Big Read at Baptism 170×300 cm, 67×118 inches		
23	Vid Paret/ Beside the Couple 170×300 cm, 67×118 inches		
24	Ballongflicka/ Balloon girl 213,5×183 cm, 84×72 inches		
26	Kamouflerad hjärtbitare/ Camouflaged Heart-Eater 211×300 cm, 83×118 inches		
29	Vid kärleksakt/ During Lovemaking 170×241 cm, 67×95 inches		
31	Sår-flicka vid dop/ Scar-Girl at Baptism 213,5×183 cm, 84×72 inches		
32	Uppehålla barn/ Elevated Child 155×129,5 cm, 61×51 inches		

Boken är utgiven i samband med utställningen
Prata bubbla på ett strå på Lars Bohman Gallery,
21/8–21/9, 2014

The catalogue is published in connection with the
exhibition *Talk bubble on a straw*, Lars Bohman Gallery
21/8 2014–21/9 2014

Fotografer / Photographers:
Per-Erik Adamsson, Adam Reich
Texter / Texts:
Eva Runefelt. Översättning / Translation:
Kerstin Lind Bonnier
Jenny Nordberg. Översättning / Translation:
Rod Bradburry
Dikt av Gunnar Ekelöf / Poem of Gunnar Ekelöf
© *Gunnar Ekelöf - förmedlat genom ALIS*
Översättning / Translation: Kerstin Lind Bonnier,
Peter Galassi och / and John Daily
Formgivning / Design: Patric Leo
Tryck / Printed by: TMG Stockholm AB, 2014
Upplaga / Edition: 1500 ex

ISBN: 978-91-979754-7-6

LARS BOHMAN GALLERY
Karlavägen 9, 114 24 Stockholm
www.larsbohman.com